

Тѣхнитѣ права и задѣлжения приличатъ на войнишкитѣ, съ тази само разлика, че, вмѣсто да отиватъ на война, всѣки дуганджия билъ длѣженъ да отхранва всѣка година по единъ опитоменъ и приученъ на ловъ соколъ, който давалъ на султана. Дуганджиитѣ се управлявали и сѣдѣли отъ свои старѣйшини, наречени „Дуганджи-башии“, а селата имъ били разпрѣснати на всѣкъдѣ, особено въ сѣверна Бѣлгария, край Дунава.

Слѣдъ прѣвземаването на Бѣлгария турцитѣ не образували отъ нея една отдѣлна областъ, а я разкѣсали на нѣколко части. Прѣди всичко турцитѣ унищожили старата столица Търново, като граждански центръ, и го присѣдинили къмъ Никополъ. Послѣ, отъ земитѣ на бѣлгаритѣ, гърцитѣ и сѣрбитѣ образували една голѣма областъ, наречена „Румелийско бейлеръ-бейство“, което управлявалъ султански намѣстникъ, Бейлеръ-бей, който живѣлъ отначало въ Пловдивъ, а послѣ — въ София. Румелийското бейлеръ-бейство било раздѣлено на 26 области, наречени санджаци. Четири отъ тия санджака, именно: Силистренския, Никополския, Видинския и Софійския се съвпадали съ земитѣ на старото бѣлгарско царство. Санджацитѣ се управлявали отъ санджакъ-бееве. Нѣ освѣнъ бейлеръ-бей и санджакъ-беевцитѣ, въ Бѣлгария имало и много полузависими господари, които управлявали самоглавно цѣли градове и села; тѣй, имало е паши, които получавали за храбростта си въ власть и владѣние цѣли градове съ околноститѣ имъ, както напр. Скопие, Татаръ-Пазарджикъ и др.,